

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie oskarżonego **D.D.**

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 3 sierpnia 2023 r. w przedmiocie zażalenia obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22 o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł:
pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 28 czerwca 2023 r. (sygn. akt II KK 487/22) uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt X Ka 461/20. Uchylony wyrok, w odniesieniu do D.D., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 19 grudnia 2019 r., którym skazano D.D.:

a) za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt II);

b) za przestępstwo z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to wymierzono oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt IV);

c) za ciąg przestępstw wyczerpujący dyspozycję art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt VI);

Sąd I instancji, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. - w wersji obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - w miejsce orzeczonych w punktach II, IV i VI jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz grzywny orzekł wobec D.D. łączną karę 7 lat pozbawienia wolności i łączną karę 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt VIII); na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres tymczasowego aresztowania od 3 marca do 30 lipca 2015 r. (pkt IX).

Na rozprawie w dniu 28 czerwca 2023 r. Sąd Najwyższy, na podstawie art. 538 § 2 w zw. z art. 258 § 2 k.p.k., zastosował w stosunku do D.D. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Sąd Najwyższy stwierdził, że zebrany materiał dowodowy uzasadnia duże prawdopodobieństwo, iż m.in. oskarżony D.D. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, na co wskazują dowody zgromadzone w toku postępowania karnego, omówione w uzasadnieniu nieprawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji, co zdaniem Sądu Najwyższego spełnia przesłankę określoną w art. 249 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy stwierdził nadto, że oskarżonemu wymierzono za przypisane mu przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii łączną karę 7 lat pozbawienia wolności. W tej sytuacji potrzeba zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego znajduje uzasadnienie w przesłankach przewidzianych w art. 258 § 2 k.p.k. Istnieje bowiem konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w związku z grożącą oskarżonemu surową karą, której perspektywa odbycia mogłaby skłonić go do podjęcia bezprawnych działań zmierzających do utrudniania właściwego przebiegu postępowania.

Na postanowienie Sądu Najwyższego zażalenie złożył obrońca oskarżonego zarzucając obrazę przepisów postępowania karnego, a to art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z

art. 258 § 2 k.p.k. przez błędne uznanie, iż zagrożenie wysoką karą uzasadnia stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego, a nadto zarzucił naruszenie art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 275 k.p.k. w zw. z art. 258a k.p.k. przez ich pominięcie, a tym samym nieuzasadnione zastosowanie wobec oskarżonego najsurowszego środka izolacyjnego, podczas gdy na obecnym etapie postępowania wystarczające byłoby zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych. Obrońca wniósł równocześnie o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz kumulatywne zastosowanie, zamiast tymczasowego aresztowania, nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 50 000 zł, zakazu opuszczania kraju, połączonego z zatrzymaniem paszportu, dozoru policji, względnie dozoru policji w postaci „aresztu domowego”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

Zaskarżone postanowienie zostało już poddane kontroli w stosunku do D.D.. Postanowieniem z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt II KZ 46/23, rozpoznając zażalenie wniesione przez innego obrońcę oskarżonego – adw. A.W., Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Należy podzielić pogląd, zgodnie z którym niedopuszczalne jest rozpoznanie zażalenia, wniesionego przez jednego z obrońców oskarżonego, na postanowienie, które już się uprawomocniło na skutek rozpoznania zażalenia innego obrońcy tej samej osoby (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I KZP 31/03, OSNKW 2003, z. 11-12, poz. 95; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2023 r., II KZ 22/23). Nie bez znaczenia jest również to, że zażalenie wniesione w tej sprawie przez adw. J.K. nie zawiera co do istoty nowych i innych zarzutów niż te, które były przedmiotem rozpoznania w sprawie II KZ 46/23. Zażalenie kwestionuje bowiem spełnienie w tej sprawie przesłanek tymczasowego aresztowania, tj. zastosowanie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[as]

WZ

